

AZ ANYASÁG HIVATÁSA

Amidőn a szovjet állam előtérbe helyezi a nőket a fontos állami munkáknál, elősegíti kulturális művelődésüket és tudományos munkásságukat, ugyanakkor minden tőle telhetőt megtesz a családi élet megerősítésére is. A szovjet család alapja a férfi és a feleség kölcsönös, egymás iránt érzett szeretete és tisztelete és a gyermekeikről való közös gondoskodás. A szovjet kormány védi az anya érdekeit. Az anyaság megtisztelő és fennkölt hivatás és ezt becsülik és tisztelik az egész szovjet országban.

A kormány megalapította a »Hős Anya« címet. Ezzel tüntetik ki azokat az asszonyokat, akik tíz gyermeknek adtak már életet és nevelték fel. Körülbelül hatezer szovjet nő nyerte el a »Hős Anya« címet. Van azonkívül más érdemrend is: »Az anya dicsősége« és »Az anyaság rendjele« melyekkel 750 ezer anyát tüntettek már ki. Igen nagy összegeket folyósítanak az anya és a gyermek megsegítésére. Csupán a legutóbbi évben a többgyermekes és az egyedülálló anyák 2 milliárd rubel állami segílyt kaptak.

A Szovjetunióban a nő a társadalom egyenjogú tagja, tevékenyen résztvesz az új szocialista élet felépítésében, a legtiszteletreméltóbb tagja az államnak és a családnak. Mindezt a Nagy Októberi Szocialista Forradalom hozta meg a szovjet nőnek.

A SZOVJET MŰVÉSZETRŐL

Írta: GERASZIMOV ALEKSZANDER

Hogy megértsük, hogyan alakult a szovjet képzőművészet a szovjet hatalom fennállásának idején, néhány szót kell szólnunk arról, milyen volt a művészet helyzete Oroszországban 1917-ig, a Nagy Októberi Forradalom előtt.

1900 körül az orosz festészet olyan hatalmas értékeket veszített el, mint Rjepin és Szurikov. Velük elveszett a nagy témák hagyománya iránti érzék is. A nagy kompozíció helyét a tanulmány foglalja el. 1911-ben meghal Szerov, az utolsó nagy orosz portretista. Vele kihalt a portré művészete.

Az akkori számos művészi csoport között kettőnek volt vezető szerepe: a moszkvai »Orosz Művészek Szövetségé«-nek és a szentpétervári »A művészet világa« nevű társaságnak. A moszkvai »Szövetség«-ben a festők voltak többségben. Kiállításaikon a tájképtanulmányok uralkodtak. A »Művészet Világa« túlnyomórészt grafikusokat egyesített. Ezek mohón sajátították el az új művészi irányokat és elutasították elődeiknek, a 60–70-es évek realistáinak művészetét. Alkotásaik szélsőséges szubjektivizmus kifejezői voltak. A »l'art pour l'art«-t kultiválták, a kevesekhez, a kiválasztottak köréhez szóló művészet hívei voltak. Elfelejték a legjobb orosz művészek művészeti hagyatékát, akik művészetükkel a népet szolgálták.

Már a forradalom első éveiben nyilvánvalóvá lett, hogy a formalisztikus »művészet« idegen test az egész szovjet kultúrában, az egész szovjet életformában.

A szovjet művészek haladó része ekkor alapította a Realista Művészek Társaságát. Reális témájú képek tartalmas lélektani portrék, a hazai természetet hűen és kifejezően ábrázoló tájképek, — ezek voltak azok a műfajok, amelyekben ezek a művészek dolgoztak. Elsősorban az új szovjet élet jelenségeit választották képeik témájaként, az új, szocialista társadalmat építő embert ábrázolták.

Ezek a festők gondosan tanulmányozták a régi mesterek, Ivánov, Fjedotov, Szurikov, Repin, valamint a nagy nyugati művészek alkotásait. A természet állandó tanulmányozása és tudatosítása mellett ezek az éltető hagyományok is hozzájárulnak a szovjet művész fejlődéséhez. A szovjet művész nem ismeri el a »modern« művészet dekanens formáit. Jól ismeri ezt a művészetet, amely gazdagon van képviselve a szovjet múzeumokban. Ezenkívül a szovjet művészek utaztak nyugaton és Amerikában. Nem mulasztották el, hogy megismerkedjenek a legújabb művészeti áramlatokkal. A post-impresszionizmus dekadens művészete elfogadhatatlan számunkra, mert távol áll a szovjet élet valóságától és mert elszakadt a nép életétől. A szovjet művészet annak a művésznek elméjén és szívéen keresztül valósul meg, akinek szeme jól látja életét és aki művészi eszközökkel tud dolgozni. Ezért arattak a szovjet realista művészek első, szerény kiállításai is nagy sikert. A művészek témáikat magából az életből veszik, az új rendszer által kitermelt embereket, a szovjet gyárat, üzemeket, kolhózatokat ábrázolják. A szovjet hatalom fennállásának V., XV., XX. évfordulóit alkalmából rendezett jubileumi kiállításokat, a Vörös Hadseregnek szentelt vagy a »Szocializmus Ipara« című kiállítást sok tízezer látogató nézte meg.

1932-ben a szovjet művészek egy szövetségbe tömörültek. Ez az egyesülés mérhetetlen erősödést jelentett mindegyikük és az egész művészet számára.

A szovjet művész tudja, mi az, amit művében ki kell fejeznie, mint a szovjet korszak, a legnagyobb eszmék korszaka művészenek. Első feladata, hogy ezeket az eszméket a lehető legnagyobb tökéletességgel fejezze ki. A szovjet nép életét akarja megörökíteni vásznain. Azt akarja, hogy a szovjet nép hősei ugyanolyan erővel, lelkesedéssel tekintsenek le képeikről, mint az életben.

A szovjet művészet hőse a szovjet ember. A szovjet ember élete és hőstettei adják meg annak tartalmát. A szovjet nép nagy vezére és tanítója, — Sztálin zseniális meghatározását adta a Szovjetunió népei kultúrájának; formáját tekintve nemzeti, tartalmilag pedig szocialista. Új kitűnő módszert, a szocialista realizmus módszerét adta a szovjet művészeknek, az egyedüli módszert, amely lehetővé teszi az új tartalom kifejezésére alkalmas új forma megalkotását.

A szovjet művészek arra törekcsenek, hogy a sztálini korszak művészete teljesen visszatükrözze a szovjet föld minden egyes népének lelkét, nemzeti és szellemi arculatának nemességét, megörökítse hősiességét, nemzeti különállását és ugyanakkor azt az új és az összes többi szovjet néppel közös vonást, melyet a szovjet korszaktól kapott.

A szovjet művészek törekvése megmutatni műveikben a szovjet föld szépségét, varázsát és gazdagságát, megmutatni úgy, hogy a szovjet nép még erősebben szeresse.

A feladatok újszerűsége biztosítja a szovjet művészet eredetiségét. Ezt az eredetiséget művészi egyéniségek ezrei mutatják alkotásaikban. A szovjet művészek azt akarják, hogy a szovjet művészet gazdag kert legyen, amelyben minden virágnak megvan a maga illata.

A képbe a művésznek lelkét kell belevinnie, hogy a kép tartalma megfogja a nézőt. Ezen az úton haladnak a szovjet művészek. Ennek bizonyítékául szolgálnak azok a képek, amelyek a Nagy Honvédő Háború napjaiban készültek. Még akkor is, ha nem tökéletesek, visszatükröződik bennük a művész szeretete, hazája, a szovjet nép és a Vörös Hadsereg iránt.

A szovjet művészek e sikerei a népi művészet megalkotása terén számos művész Sztálin-díjban való részesítése által nyertek jutalmazást.

Jelenleg a művészek a szovjet rendszer fennállásának XXX. évfordulója alkalmából rendezendő nagy kiállításra készülnek.

A győztes Moszkva és a hősiés Leningrád, Közép-Ázsia és a Kaukázus, Szovjet-Ukraina és Bieloruszszia, a Balti Köztársaságok és Szibéria művészei keresik és megtalálják azokat az eszközöket, amelyekkel még tökéletesebben fejezik ki a szovjet nép érzéseit és reményeit. A szovjet művészet fényes útját senki sem állíthatja meg, mert ez egyben az egész szovjet nép életének és fejlődésének útja.

SZEMLE

A CANTERBURY DÉKÁN

Az angol lapok jeletékeny része az elferdítések és hazugságok áradatával van tele a Szovjetunióval kapcsolatos események ismertetésénél. Naponta jelennek meg a legvalótlanabb állításokat tartalmazó cikkek, melyeket legfeljebb csak néhány soros helyreigazítások követnek a lap eldugott részében. A nagyhatalmak együttműködésének hívei és a Szovjetunió barátai nagy aggodalommal figyelik ezeket a sajtómegnyilvánulásokat, melyekből a régi imperialista politika veszélyes hangját lehet kiérezni.

A népek együttműködésének igaz híve, a Canterbury-i dékán, aki többször beutazta a Szovjetuniót, a londoni Daily Worker-ben megjelent cikkében részletesen elemzi a Szovjetunió elleni sajtóhadjárat okait és olyan megállapításokat tesz, melyek a legélesebb bírálatot gyakorolják a nankáskormány külpolitikai vonaláról.

D-r Johnson, a Canterbury-i dékán, aki egyik beszédében kijelentette, hogy a Szovjetunió megvalósította azt, amit az egyház csak prédikál, cikkének bevezetésében néhány kérdésből indul ki. Milyen mértékben ismeri az angol közvélemény a Szovjetunió jelenlegi és háború előtti helyzetét, ismerték-e az angolok a Szovjetunió valódi életét? A sajtó, rádió és különböző kiadványok a legrosszabb képet festették a háború előtti Szovjetunióról. Ez a kép a minden pillanatban bekövetkező

katasztrófa, összeroppanás benyomását keltette. Vallásüldözésekről lehetett hallani, rosszindulatú, hazug meséket, melyeket a közönség nagyrésze elhiitt. Ezeket a meséket a szocializmus ellenségei terjesztették, mondja cikkében a magas egyházi méltóság.

A Szovjetunióról terjesztett hamis mesékkel a náccikkal való megbékélés politikáját akarták igazolni. A Szovjetunió gyengeségéről, katonai erejének elégedetlenségéről, termelésének alacsony fokáról szólt a propaganda, melynek eredményeként a lakosság egyrésze helyeselte és üdvözölte a náccikkal való megbékélés veszélyes politikáját. A magasabb állami állásokban lévők örömmel fogadták Groszország gyengeségéről szóló híreket, melyeket végül maguk is elhittek és így a Szovjetunió gyors összeomlására számítottak, ha belekeveredik a háborúba.

Azután jött a háború, a németek galád támadása a Szovjetunió ellen. Várták az összeomlást, amely azonban nem következett be. Visszavonulás? Az igen, de hősiés, mesteri visszavonulás, azután pedig Sztalingrád. A valóságot nem lehetett tovább titkolni, a sajtó megtelt a Szovjetunió dicséretével.

A háború befejeződött és szemünk előtt ismét lejártszódot a sajtó újabb páfordulása. Angliának nincs már szüksége az orosz fegyverekre. Németország összeomlott, Elhalkultak a dicséreték, megkezdődött a rágalom-